

Recensământul concluziilor, nu obiective, ci impuse...

Cezar Adonis
Mihalache

Au început să apară datele statistice ale recensământului... Și interpretările... Or, aici avem deja mari semne de întrebare... Mai ales în felul în care anumite date ale obiectivelor de sondaj au fost trase și răsucite cu forcepsul pe post de concluzii deja stabilite... Atât de vizibil încât nu poți să nu te întrebi: este vorba despre recensământul nostru, al datelor care trebuiau să privească populația țării, alocarea resurselor și repartizarea, în esență pentru stabilirea viitoarelor strategii de investiții financiar-educative, sau este vorba despre „recensământul” ideilor și a concluziilor dintr-un pat al lui Procust al noii „ordini” mondiale... Aia cu „neo-marxism”, „cancel culture”, „progresism” (în involuție!)... Căci, datele ca datele... Dar interpretările au niște forme... Este drept, statisticienii, când pleacă la drum într-o chestionare-sondaj, își impun anumite obiective de cercetare, iar în funcție de acestea formulează întrebările specifice... Dar ce avem noi în acest recensământ, și felul în care acesta nu se suprapune nici măcar pe casetele libere ale vechiului recensământ (2011), ridică mari semne de întrebare... De fapt, pare că s-a lucrat „la normă”... La norma de stabilirea ca adevărate a obiectivelor (deja) propuse... Și a întrebărilor formulate strict pentru identificarea rezultatelor, nu cu realitatea trăită de cei recenzați, ci prioritar cu viziunea subiectivă a acelor care aveau nevoie de anumite concluzii în urma acestui recensământ...

Este evident, populația țării a scăzut... Dar pentru a vedea acest lucru nu era nevoie de un recensământ... Erau suficiente cifrele de la evidența populației, și apoi suprapunerea și verificarea lor cu datele actelor de identitate și afișare a cetățenilor în societate... Recensământul a fost însă decupat pe această evidență... Dar nu cu delicatețe, ci brutal, doar să iasă rezultatele... Pentru că „progresismul”, „cancel”-ul, „neo-marxism”-ul trebuie să învingă și la noi, nu?!

Și de aia nu se suprapun nici măcar marjele „libere” ale cercetării actuale cu manșeta ultimului recensământ cât de cât obiectiv... Pentru că, atunci, în 2011, nu existau aceste impuneri „progresiste”...

Și nu este vorba doar despre golănia unor date scoase din pix... Sau din softul statisticii „la cerere”... Ci de interpretarea rezultatelor, care are un scop clar manipulator...

De exemplu, ni se aruncă în față, trufaș chiar, marea diferență față de „statutul” nostru religios (creștin ortodox) de la ultimul recensământ... Faptul că numărul ortodocșilor ar fi scăzut masiv... Cu peste două milioane și jumătate, crescând, în schimb, numărul ateilor și cei ai unui anumit „cult” (sectar)...

Or, cum să iei în serios o asemenea cifră?... Cum să crezi că numărul ortodocșilor s-a redus atât de puternic când, numai ieri, îi vedeam în încercărilor lor de a fi prezenți în biserici, în timpul sărbătorilor religioase din timpul pandemiei, chiar și cu riscul de a fi amendați și scoși cu forța de către jandarmi din lăcașurile de cult?... Ba, atât de mult ar fi scăzut numărul lor încât, iată, tot mai multe sfinte biserici sunt pline în timpul slujbelor, și nu doar la marile sărbători religioase! Și chiar raportarea preferată a „progresiștilor”, când era vorba să rătă de noi, „cozile de la moaște”, s-au tot mărit ca număr de participanți...

Dar acesta era pe-semne unul dintre obiectivele impuse ale recensământului... Dovedirea Ortodoxiei de către „ateism” și „progresism”... Și nu era greu de manipulat, nu pe cifre, ci pe interpretări, mai ales că totul depinde, într-o cercetare sociologică, de modul în care sunt formulate întrebările... Pentru că, dacă s-ar fi vrut o interpretare obiectivă, întrebările de natură religioasă trebuiau să vizeze credința (ori nu) în Dumnezeu a celui chestionat și posibila neraportare a acestuia la un cult din lipsa încrederii... Atunci, da!, dacă vorbeam despre reducerea numărului celor ce cred în Dumnezeu, prin elaborarea măcar a unui punct de întrebare-chestionar pe seama celor ce cred în Dumnezeu, dar nu au încredere în nici o

religie și în nici un cult, ca instituție, cele două milioane și jumătate de „ieșiri” din ortodoxism puteau avea o pondere de zecimală pe care să o luăm în serios... Câți cred dar nu se regăsesc într-un cult... Și de ce nu se regăsesc... Dar nu acesta era scopul „progresiștilor”, nu?!... Și nu avem nici o marjă a rezultatelor și interpretărilor care să acopere milioanele de români din afara țării... Majoritari ortodocși... Pentru că, adunând, fără brutalele abateri induse de către statisticieni pentru realizarea obiectivelor „propuse”, numărul celor ce nu au răspuns, în țară, la acest recensământ (totuși, vorbim despre trei milioane de cetățeni) și milioanele de români din afara țării, nechestionați, chiar aplicând „marje” și „abateri”, ceea ce ar fi trecut de furcile (caudine) ale interpretărilor ar fi dat o altă măsură...

Și, de fapt, ce facem cu rezultatele acestui recensământ?... Lăsăm a fi luate din el doar ceea ce interesează în „culture cancel” și „progresism” (în involuție), dar și în felurile induceri scârbavnice ale prezenței minorităților lgbtq, iar datele de importanță social-economică, pentru stabilirea fluxurilor financiar-economice și investiționale, exasperantă... „Fără speranță, dar și fără seriozitate” a fost principiul conducător pe care epoca barocă l-a impus asupra lumii Habsburgilor. (...) Aerul Vienei i-a fost mai prielnic lui Johann Strauss, decât lui Mozart sau lui Beethoven. Habsburgii au învățat de la iezuiți răbdarea, subtilitatea și arta spectacolului, nu au reușit să învețe sinceritatea și spiritul creator.”

Spune multe acest autor (1906-1990), pătruns pe piața românească grație unor finanțări din partea Budapestei, și nu numai, despre „Monarhia habsburgică”. De data asta doar încă un scurt paragraf: „Domeniile Casei de Habsburg constituiau o sumă de moșii, nu un stat; iar habsburgii erau mai degrabă stăpânii acestor domenii, decât conducători – unii luminați, alții incompetenți, unii rapaci și lacomi, dar toți hotărâți să scoată cât mai mult de la supușii lor, pentru

Și totuși, doar niște lepădături!...

Mihai
Orginji

După ce ni i-a băgat la buzunare, ca să ni le golească la nesfârșit, niște lepădături de la TVR 1 ni-i băgară pe austrieci și în ochi, și în urechi. Asta chiar în prima zi din 2023. Desigur, este vorba de concertul de

a apărea într-o lumină favorabilă în ochii Europei. S-ar fi putut împăca cu orice, mai puțin cu pretenția la libertate a vasalilor lor...”

Din nefericire, lucrurile cam așa stau: cine n-are onoare nu va reuși niciodată să-și dobândească o libertate adevărată. Prin lepădăturile care cârmuiesc această țară – TVR 1 fiind o

Anul Nou de la Viena, plătit cu bani grei pentru a fi vizionat de românii ahțiați după perfidul spectacol al Beciului. Iezuiți și habsburgi... Scria istoricului britanic A.J.P. Taylor: „La fel ca și clădirile pe care le-au construit, civilizația barocă austriacă era grandioasă, civilizația unei vieți superficiale și sterile pe dinăuntru: teatru, nu realitate. Ea era lipsită de integritate și de caracter individual; în centrul ei stătea o frivolitate exasperantă.”

„Fără speranță, dar și fără seriozitate” a fost principiul conducător pe care epoca barocă l-a impus asupra lumii Habsburgilor. (...) Aerul Vienei i-a fost mai prielnic lui Johann Strauss, decât lui Mozart sau lui Beethoven. Habsburgii au învățat de la iezuiți răbdarea, subtilitatea și arta spectacolului, nu au reușit să învețe sinceritatea și spiritul creator.”

mocirlă ordinară, un fel de sforac ce trage la fund, de când există, pe români – mie teamă că șansele celor care nu se vând veneticilor ar mai putea fi descoperite prin recitirea propriei noastre istorii. Și nu trebuie mers nici până în adâncurile ei. Nu toți românii au fost lipsiți de demnitate, de eroism, de spiritul de sacrificiu. Dacă lucrurile ar fi fost așa, de hât-vreme n-am mai fi avut hotare...

Nu mai lăsați dară să vă intre în casă loazele de la TVR 1, chit că în cor cântă și un sas din Sibiu. Măcar atât. Boicotați, până la capăt, nu numai tot ce înseamnă cancerul austriac, ci și pe „habsburgii români” prezenți în mai toate structurile și autoritățile țării noastre. Nu e o treabă ușoară, fiindcă cine a apucat să pună botul pe fund habsburgic nu prea îl mai dezlipește cu una cu două. Iar „tehnica racolării” unor așa-ziși jurnaliști – și nu numai – n-a fost și nu este nici ea a unor neofiți. Ajudatul a fost și rămâne una dintre cele mai „măgulitoare” capturări. Și cum nu toate știucile știu să scuie „lingurița”, cei mai mulți se aleg cu o rușinoasă captivitate (benefică, probabil, pentru ei). Reproduc „scula” unui asemenea pescuit, alte detalii povestindu-vi-le cu proxima ocazie.

Încă nu, încă nu, încă nu!

Magda
Ursache

Nu pierd prilejul, și de Unirea Mică, și de Unirea Mare, să mă opun celor cu pohtă mare de a batjocori. Antiunioniștii nu contesc să considere decăzute (din drepturi, minte și suflet; cât pe ce și din DEX) cuvinte ca unire, unitate, patriotism, națiune. O ducă de la Digi 24 ne spune răspicat să ne ferim ca de dracu să fim naționaliști. Și tot la Digi 24, un invitat politic își arată ignoranța: „Să arătem...”. Ce anume să arătăm n-am fost curioasă să aflui. Corect politic este să fim toleranți după lovitură de bocanc austriac; nu cumva să ne îndârjească umilința asta și să ne unim pentru a riposta pe măsură, în numele interesului național. Doar pierdem lunar 200 milioane de euro, iar în 11 ani de refuz al zonei Schengen, am pierdut 30 de miliarde. E suficient regretul UE că Austria și Olanda ne-au strigat încă nu, încă nu, încă nu? Și-mi aduc aminte că Brâncoveanu a fost decapitat de turci, împreună cu copiii săi și cu sfetnicul lanache Văcărescu, în fața consulilor europeni, invitați la spectacolul uciderii. Or fi regretat „momentul”, nu-i așa? Ursula von der Leyen a cerut nu sancționarea votului negativ al Austriei, ci sancționarea lupilor care i-au omorât poneiul: „populația europeană de lupi trebuie limitată”. A mai bifat un obiectiv globalist cu asta. Ce mai urmează? Cât despre români, ei să se mulțumească cu pâine goală. Le-o dăm gata făcută și congelată. Nu o vor așa, să mănânce paie, ca măgarul lui Buridan. Sau gândaci. Se zice că numai gândacii de stejar o duc bine la noi. Și nici ei, că stejari nu prea mai avem. Aurul verde e la austrieci, dar am primit, la schimb, Red Bull. Cât despre cozonacul de Crăciun, pensionarii îl cumpără în rate. E noapte și e frig pentru seniori!

Să rămânem nepăsători și iresponsabili, altfel... Un ghiocel de analist susținea (cu ridicolul nu-i de glumit, domnule Cristian Pârvolescu!) că, de fapt, votul negativ al Austriei și Olandei ar fi un succes, pentru că am fi ajuns cel mai aproape de Schengen, după 11 ani de respingere, în care timp guvernării nu și-au făcut datoria. Am intrat în 2007 în Europa? Dar nu eram acolo? Nu suntem decât pro-europeni, nu și europeni? Ba suntem cât se poate de europeni, dar și cei mai toleranți. L-am hrănit cu sarmale pe Guido Reil, insul care a comparat România cu

„Vestul Sălbatic”. Austria ne-a ridiculizat ca „mâncători de lebede”, într-o lungă campanie mincinoasă. Dar când nu ne-a privit arogantă Austria cu dispreț? Când ne-au considerat austro-ungarii egali cu ei?

Sper să nu fie adevărat că ministrul Bode ar fi zis (după Hotnews): „Vom accepta orice compromis.” S-ar fi compromis total cu spusa asta. Cât despre compromisurile guvernărilor, aceeași mizerie: le-au făcut cu vârf și îndesat și am pierdut lemn, petrol, aur, bani-bani-bani. Au semnat tratatul cu Ucraina, implicit pentru ruperea de Bucovina de Nord, de Herța, de Buceag; au acceptat privatizări dubioase, retrocedări și mai dubioase. „Veniți ungurenii mei!”, chema la vot Mihai Răzvan Ungureanu, premierul de 78 de zile, cel care a renunțat la moștenirea Gojdu ca să nu-i supere pe maghiarii lui.

„Vom muri și vom fi liberi”, au decis eroii aceluia Decembrie 89. Au murit ca noi să fim liberi să mâncăm șnițel de post? Sigur că omul cu „șparanghelul” a manifestat destulă ipocrizie și demagogie, promițând, promițând... Ce? Nimic. Dar sunt și oameni verticali, ca Sorin Lavric, care știu ce avem de făcut și-i repet îndemnul: „Haideți să fim efigii, nu marionete, stat suveran, nu vasal”. Self-elita are o antipatie maladivă față de statul suveran, se știe. Ce suveranitate? E vocabulă caducă. Muribund e și statul național, cu hărțile lui mari, îngălbenite și fărâmițate. Să fim patrioți europeni sau ucraineni, da; patrioți români, nu. Sintagma sentiment civic a luat locul celeilalte: sentiment național. Analisti (ca doamna Mungiu) neagă fără fereală acest sentiment. Știu, e... profilactic să nu îți dorești stat unitar și național. Dacă vrei să vezi fragilă identitatea noastră, așa o vezi și ai de câștigat. O etnologă cu nume de pește e iritată de dorința mea de a fi suverani, la noi în țară. Să nu știe, oare, că în 9 noiembrie 2022, CCR a cedat suveranitatea? Constituția pare să nu mai conteze în „România lucrului bine făcut”. Cât despre țărănul român, obiectul cercetărilor sale, nici la MȚR nu mai are loc: acolo se face propagandă LGBT, prin filme „artistice”. Confuzia de gen duce la depopulare? Și ce? Suntem prea mulți. Soluția e la agresivii activiști transgen-deri. Cambridge Dictionary le-a făcut pe plac: au corijat definiția vocabulei femeie (mulțumesc pentru știre, Marian Ilie!).

De 30 de ani încoace sunt batjocorite, cum spuneam, momentele astrale

ale Unirii. „Unirea națiunea a făcut-o”? S-o creadă Kogălniceanu. Nouă trebuie să nu ne pese de unitatea noastră, ci de unitatea europeană. Nu de unirea noastră, ci de unirea europeană. Ce propune Bruxelles-ul, Comisia Europeană se execută, nu se discută, altfel nu mai ajungem în Happytism, cum visează Macron, chiriași fericiți ai planetei. Stat național și democrație, asta nu, nu se poate. Autodeterminare națională? Nu, nu se poate. Libertate individuală? Ba „utilitate individuală”. „Binele general” înseamnă să luăm decizii „transumane”, ca să putem ajunge la inteligență artificială și la roboți humanoizi, care să muncească în locul nostru. Eu, una, aș prefera să fiu cu mintea acasă, și la propriu, și la figurat. N-am uitat că s-a făcut pușcărie pentru Hora Unirii, ba chiar s-a murit martiric după gratii.

Paradoxurile globalizării? Destule. Ca să intrăm în NATO, am redus armata; ca să intrăm în UE, am desființat mamuții industriali „ceaușiști”. Vă amintiți de combinatele unde porcii rodeau, de foame, gratiile de fier? Acum li s-a pus gând rău văcuțelor: să ne decarbonizăm și să mâncăm noi iarba verde de acasă, nu ele. Coane Daea, lasă cormoranii, fă ceva pentru laptele românilor! De fabrici de medicamente nu mai avem nevoie: ne dă UE. Arme fabricate de noi? Ne dă NATO armament (dacă mai devenim și arenă de luptă, ne-am scos). Și nu ni s-a dat jelly bon? N-am primit flori fără miros de floare, din Olanda? Ba nu, mă corectez: crini cu miros de mucegai. Oare ce ne pregătește Suedia? Un alt „încă nu”?

„Acad. Gheorghe Păun ne vede ca „noii incași”: „grâul nostru e și al vostru, gazul nostru e și al vostru.” Ca răspuns: „Na-vă vaccinuri și măști.” Nu ne-a dat Ursula vaccin (dar nu pe gratis) să ne ajungă?

Și-n timp ce lumea se dezmeticește, sătulă de suprastat european, mai ales de când Austria fraternelă nu ne vrea în Schengen, constată că iarăși n-avem aceleași drepturi, la fel ca-n comunism. Și tot ca-n vremea lui Ceaușescu, trebuie unanimitate la vot. De ce musai unanimitate? Am stat la cozi? Uite că stăm la coada Europei. Ce a fost va fi. Istoria are xerox-ul ei și uzează de copy-paste.

Guvernării, cu mâinile mai bine spălate decât ale lui Pillat din Pont, nu reacționează cum ar trebui, deși Mayer Rothschild a spus-o clar: „Nu îmi pasă cine

face legile unei țări cât timp îi controlez banii.” Ex-premierul Năstase a spus-o și mai clar: „Cine deține Petrom-ul deține economia.” „Vrem Petrom înapoi!”, urlă strada. „Vrem resursele înapoi, cu parandărăt cu tot!” „Ne-ați prostit destul, ajunge!” „Plecați!” Și luați ca bonus statuia grofului Bruck-entahl, care i-a tras pe roată (cea mai cumplită tortură) pe Horea și pe Cloșca.

V-au trebuit trei ani să vă prindeți că ăștia ne jefuiesc? De ce le-ați dat și tot dat? Austriecii dețin 51% din Petrom. Au profit pe 6 luni mai mare decât prețul de achiziție, dar Johannis nu vrea boicotul statului austriac. Cum pronunță preș.: „Nu boicotăm Austria”, cu accent pe primul a. Atunci „România” (tot cum pronunță el) să întoarcă și celălalt obraz. Iar Austria să ne sfideze, continuând cu tâlhăria, cu jaful, cu livrările uriașe de lemn neprelucrat. Cancelarul cu idei puține și fixe, Karl Nehammer, ne râde-n nas: OMV are pachetul majoritar.

După ce zile-n șir a stat pe scaunul tăcerii de la Masa tăcerii (unde -culmea-s-a și pozat), Iohannis iese pe sticlă să ne spună că nu vrea să reclame votul negativ din JAI la Curtea de Justiție a UE, că nu-l va ataca. De ce nu? Ca să nu-i supere pe prietenii din Viena, mai ales pe cei de la Schweighofer care ne rad pădurile. Facem frig ca să stea austriecii la căldură, ba chiar se moare de frig în România. Zice presa că Reiffeisen Bank i-a închiriat lui Johannis vila ceea, obținută cam incorect și-i are banii în grijă. Și lui, și doamnei Gorghiu, și ghegeneralului Ciucă. De ce nu CEC-ul, bancă românească?

Președintele, ca președinte, a avut sforile-n mâini, dar ne-a tras pe sfoară. Ghinion. Ce dacă milioane de români se revoltă și cer să-i oprim pe austrieci să ne păgubească? Statul cel „eșuat” a oferit unei companii austriece 308 milioane de lei pentru un contract. Cel mai mare preț, dar Austria tot nu ne-a vrut în Schengen. Iar președintele nost ne amăgește că n-a fost vot contra „României”, ci contra migrației, că n-a fost respingere. Dar ce a fost? „O sino-pă”. Atâta tot.

Sigur că politrucii, ca să nu le spun cozi de topor, îi țin partea lui Johannis. Un bărbat cu barbă rară, pe România TV, susține să nu mergem pe linia boicotului, că-i nedelicat. Domnul Mario De Mezzo cere să facem totul legal. Ei pot face totul ilegal. A, nu, să nu luăm măsuri, să așteptăm ca Nehammer să fie sancționat prin

votul austriac. Iar președintele ne zâmbește optimistic de pe micul ecran: „Vom rezolvat (sic) problema mâine.” Cum? „Ne întâlnim la primăvară!” Când e posibil să pierdem iarăși Schengenul și să primim iarăși „Încă nu”. Cum de am ajuns în halul ăsta, să nu putem riposta? Deșteaptă-te, Johannis!

Deșteaptă-te, Aureșcu! Deșteaptă-te, Helvi! Deșteaptă-te, Hurezeanu! Meditați-vă la materia istorie. Măcar puțin de tot, la sentimentul demnității. Dar se pare că nu ajungi diplomat dacă nu te dovedești „om de apă”, fără șira spinării.

O fi obișnuită Austria să-i arunce pe români în sărăcie, dar nu mai suntem de mulțor iobagii ei. Câte generații de români au fost exploatate de Austria, în Transilvania și în Bucovina? Cam 11, spune istoria neschimonosită, adevărată. Au fost 50 de ani de teroare, din 1867 până în 1918. După ce Împăratul, drăguțul, a impus anexarea Transilvaniei la Ungaria, au urmat maghiarizarea, interzicerea limbii române, impunerea religiei ungurești și a numelor ungurești... L-am întrebat pe etnologul Ișfanoni de ce se cheamă Rusalin, nume rar. Mi-a răspuns că părinții căutau nume care să nu poată fi traduse în maghiară.

Și cum românii au fost „soldați ideali” pentru prima linie în războaiele Imperiului austriac și austro-ungar (așa cum scrie cineastul Sorin Ilieșiu într-o scrisoare deschisă, pe care sunt sigură că „andrisanții” o închid necitită), pe cale de consecință au căpătat experiență. În 1918, armata română a restabilit ordinea în Viena, cât pe ce să se aleagă cu regim bolșevic, a ocupat Budapesta, l-a dat jos, în martie, pe leninianul Bela Kun. O fi știind Nehammer toate astea? Ne, niet. Și mă opresc aici, ca să nu mai ajung la diktatul de la Viena, din 30 august 1940. Tare-i mai place Austriei să ne tragă pe roată!

E rândul nostru să restabilim ordinea. Schengen ori deloc. Nu suntem europeni second-hand. Există demnitate fără suveranitate? Uite că nu.

Previzuni pentru 2023...

Gheorghe
Piperea

În plan politic, PSD va trebui să dea piept cu realitatea crudă și cruntă a refuzului președintelui Iohannis de a-l numi premier pe Ciolacu. În mod normal, într-o asemenea situație, PSD ar trebui să iasă de la guvernare, dar nu o va face, invocând situația grea, crizele, poate chiar o nouă stare de urgență/alertă pe motive economice sau climatic-meteorice. Consecința nu va fi recăștigarea de către PNL și USR a vreunei părți din electorat (nu mai crede nimeni în ei), ci un gol imens în „piața” politică, de unde o cerință de umplere rapidă cu alte oferte. Poate fi vorba de un curent sănătos, suveranist și patriotic, sau de un curent de scandal, trivial, nefrecventabil...

În plan social, polarizarea socială se va acutiza – vom avea mult mai mulți săraci și flămânzi și mult mai puțini bogați, îmbogățiți cu asupra de măsură. Pentru săraci, ascensorul social se va bloca la subsol. Pentru clasa de mijloc, ascensorul social se va bloca între mezanin și etajul unu. Clasa de mijloc va începe să sărăcească accentuat. Sprijinul din pandemie și cel referitor la criza energetică și de carburanți nu vor putea ține la nesfârșit, pentru că economia nu mai permite nici subsidii, nici împrumuturi în acest scop.

În plan economic, cred că marile întreprinderi vor avea de înfruntat probleme grave, venind din două direcții: mai întâi, costurile cu energia și materiile prime vor deveni imposibil de susținut fără majorări de prețuri, de unde un recul în consum (oamenii deja sunt sufocați de scumpiri) și, deci, o reducere cronică a producției și a locurilor de muncă; în al doilea rând, regulile absurde ale „sobrietății” energetice și ale așa-numitului green deal le-au obligat pe marile corporații să adopte un incredibil discurs care descurajează consumul și circulația fizică a persoanelor și a capitalurilor, de unde un alt tip de recul al consumului – caraghios glonț tras în propriul picior de întreprinzătorul woke; oricum, anii 2021-2022 au însemnat deja reducerea consumului, pe toate palierele – oamenii fie au virat către economisirea cu

prețul străngerii curelei, fie au scos bani din depozite pentru a consuma (ceea ce înseamnă implicit evitarea oricărei „risipe” viitoare sau a răsfățului și a luxului). De aici va veni depresiunea economică – până în prezent sunt doar semne de recesiune.

consecință, multe lichidări și falimente, iar legislația oferă facilități de dispariție rapidă a unei afaceri, în timp ce se menține parcimonioasă cu metodele și instrumentele de evitare/prevenție a insolvenței.

În plan macro-economic, inflația va continua

puterea de cumpărare a banilor). Nu numai banii de consum s-au erodat, ci și depozitele. Dacă am avut 100 de lei în cont în 2019, acei bani valorează mult mai puțin acum – proporțional cu aruncarea de bani din elicopter de către BNR, bani din care au făcut profi-

cu fața către origini și către țară și le-au arătat o față urâtă a UE, pe care nu o bănuiau. Măsurile birocratice haotice și ilogice al Comisiei Europene în materie de pandemie, modul infantile în care a abordat criză energetică, green deal-ul, schimbările climat-

În planul sănătății economice și financiare a afacerilor, anul 2023 va fi un an al scadențelor. Creditele de capital de lucru nu au fost luate, în anii 2020-2022, decât pentru rostogolirea unor datorii mai vechi, iar creditele de investiții au fost rare (de exemplu, sub 15 la sută din creditele IMM Invest s-au dus în investiții). De vreme ce statul va fi obligat să oprească programele de sprijin, este destul de clar că bolovanul datoriilor nu se mai putea rostogoli. În altă ordine de idei, economia este deja infectată de pierderi din ce în ce mai mari, unele dintre ele fiind cronicizate, întrucât au rămas neacoperite sau asumate de întreprinzători de mai mult de 15 ani. Conform datelor BNR, mai mult de o treime din numărul total de societăți comerciale (400 de mii din 1,1 milioane) au pierderi majore și capitaluri negative, realități care ar fi reclamat dizolvarea – și asta nu de ieri, ci de mai mult de 15 ani. De fapt, dacă ne luăm după cifra societăților care depun situații financiare anuale, deci care „există” pentru fisc, cifră care nu depășește 700 de mii (restul de societăți nu depun situații financiare, de unde concluzia că ar trebuie să fie de mult radiate), proporția dezastrului e mult mai mare. Vor fi, în

să stea la niveluri mari, poate chiar mai mari de 20 la sută anual. Paradoxal și oarecum cinic, autoritățile (BNR și INS) spun că inflația de acum este de cca 16,5 la sută, dar atrag atenția că la alimente și alte produse sau servicii de bază inflația este de peste 30 la sută. În plus, o problemă gravă, de redistribuire injustă a averilor, este data de scăderea abruptă a puterii de cumpărare a banilor. Ceea ce cumpăram în 2019 cu 100 de lei vom putea cumpăra cu minim 160 de lei în 2023. Acesta este efectul pervers al politicii de relaxare cantitativă practică oarecum confidențial de BNR. Spre deosebire de Federal Reserve, de Banca Angliei și de BCE, care fac publice momentele emiterii și sumele de bani suplimentari față de masa de produse și servicii de pe piață pe care le aruncă pe piață pentru a „stimula” inflația, BNR nu ne-a spus că, timp de doi ani, a emis mai mult de 130 de miliarde de lei, suplimentari față de masa monetară care era în circulație la finalul anului 2019. Or, acest lucru nu numai că stimulează inflația (care reduce nominal puterea de cumpărare a banului), dar are și minunata aptitudine de a gonfla artificial prețurile (ceea ce reduce în mod real

turi extrem de mari și nejustificate unele bănci.

Apropos de bănci, cred că vom asista, în 2023, la mai multe concedieri și închideri de sucursale, în primul rând pentru că interesul particularilor pentru creditare se reduce drastic lună de lună (interesat mai rămâne doar statul, dar la asemenea afaceri cu statul sunt abonate doar 7-8 bănci, dintre care două sunt ... austriece, restul băncilor fiind sortite amărăciunii și depresiei) și, în al doilea rând, pentru că se insistă din ce în ce mai irational pe „digitalizarea” serviciilor de plăți/încasări și a restului activităților bancare. Or, algoritmii și IA-urile nu au nevoie de oameni la ghișeu sau în birouri. Este paradoxal, dar faptul că nu se vor mai permite plăți în numerar nu este în avantajul celor care lucrează în bănci. De altfel, dacă se va trece, chiar și cu titlu experimental, la moneda digitală emisă de banca centrală (CBDC), băncile comerciale nu vor mai avea rațiune de a exista.

Există și un aspect pozitiv al trendurilor românești – întâmplările recente, mai ales cele relative la refuzul accesului României în spațiul de liberă circulație Schengen și cele relative la arestările pentru corupție ale unor euro-parlamentari au întors românii

sanctiunile economice la adresa Rusiei (de care nu suferă Rusia, ci populația Europei) și finanțarea continuării unui război distrugător la granița noastră, au alimentat un curent euro-sceptic pe care nu îl credeam posibil acum 3 ani. Românului îi este clar acum că este considerat un fel de cetățean de mână a treia al UE, dedicat muncii ieftine în metropolele europene și consumului de produse slabe calitativ, stereotipice și nocive, în țară, la el acasă. Românului îi este clar acum că nu mai vrea „o țară ca afară”, ci o țară demnă, dacă se poate, în interiorul UE, o țară egală celorlalte țări membre ale UE de dimensiuni demografice și economice echivalente. Nu de alta, dar marile economii europene s-au comportat suveranist-naționalist atunci când a fost vorba de crize – bancare, de imigrație, relative la terorism, la pandemie, la energie, la alimente și la război.

Așa că vă urez un an 2023 în care să fiți tari.

Alte „măști”, aceleași „rosturi”...

Cezar Adonis
Mihalache

„Nu! Nu faceți parodii despre război! Faceți război! Pentru noi!” Asta mai avea să ne spună ambasada lui Zelenski în mesajul ei de aproape an nou... În rândurile în care, fără a ne fi mulțumit pentru eforturile noastre, ca țară, pentru refugiații ei de aici, pentru „oaspeții” deveniți deja prea mușterii pe nepusă masă, pentru golul din propriile farfurii și felul în care alte țări le-au închis traiul pe vătrași, ne-a muștruluit și a cerut autorităților să ia măsuri... Că nu i-a plăcut spectacolul de satiră de la Berzunți, unul dintre ultimele „teatre” populare în colind „pe uliță”... Nu le-a plăcut „z”-ul de pe tractoarele de scenetă, uniformele și armele de butaforie, dar mai ales replicile de satiră... Dar am suportat noi în ultimele trei decenii mult prea multe astfel de învinovățiri și trageri la răspundere pentru a nu citi printre rânduri cine ne bagă în rastelul aceluiasi tipar de vinovați fără vină, ca răspuns la pretențiile și, curând poate, chiar

revendicările altora... Aparent, ale altora... Ambasada fără-haz cere chiar și societății românești să se implice... Sigur, îi dă pe nemestecate și culpa de referință și gradul de vinovăție pe care să le atace prin gurile unor

linge-blide, nici măcar cele de pradă de refugiați, ci străchinile goale ale ipocriziei... Doar că societatea noastră a cerut deja lămuriri... Despre felul în care Kievul a considerat a ne „mulțumi” prin batjocuri și umilințe la adresa românilor noștri din Ucraina...

De fapt, ar trebui să cerem de-acum explicații

punctuale... Nu agasantei ambasade căreia nu-i plac „rosturile”... Ci propriilor noștri guvernanti, instituțiilor și autorităților trimise să împlinescă pofta Kievului de a nu se mai râde... Pentru că, nu obtuzitatea oficialilor ucrainieni ar trebui

aceiași „dânșii”... Mereu aceiași, ce ne impun... Iar greșos, în gestul de penibilă ofuscată pe rimele satirei de uliță a ambasadei, este și gradul de ipocrizie... Aia în care președintele lor, actorăș în colanți până mai ieri, s-a folosit de satiră, dar nici măcar una inteligentă, ci răpciugoasă, plină de ură, pentru a ne fi batjocorit de atâtea ori...

Or, trebuie să protestăm noi înainte de a ne trezi cu vreo lege prin care satira să mai poată fi scrisă și interpretată doar „pe semnătură”, pe persoană autorizată (!), doar cu delegare și viză de conformitate de la instituțiile de combatere a prostiei mimetice numită discriminare (dar și guvernare)...

Cât despre sătenii costumați în altfel de „urși” pentru hazul de sfârșit și început de an, poate că exercițiul de umor ar fi trebuit să înceapă altfel... Cu un Zelenski în fustiță și colanți, în rolul lui preferat de comediant(ă), promulgând, ca „fetele”, legile împotriva minorităților normale... Ori cu același actorăș gropar de scândură, și nu doar de dușumea de teatru, ridicând osanale

naționalistului ucrainean satrap de neamuri vecine, scos din hidoșenia istoriei, stârnind furia polonezilor pentru (re)omagierea unui fel de Horthy al ucrainenilor... Și, nu în ultimul rând, expozeul de uliță al urătorilor ar fi putut începe cu un Zelenski costumat în „el comandante”, că îi place la nebunie, dar nu în rolul maestru al lui Charlie Chaplin, parodiind în plin fascism nazismul, ci răsucindu-se în convulsiile dansa(n)te ale „azovilor” dimpreună au evreii de pripas istoric...

Hidoșenia războiului nu e însă descărnată de ultimele așchii de umanitate doar de gloanțe... Ci și de felul în care oamenilor li se cere să nu mai rădă... La început despre ceva, apoi despre orice... La început ca sugestii, apoi cu imputări... Totuși, ca țară cu pretenții europene, Ucraina ar fi trebuit să priceapă deja că dreptul la liberă exprimare, satirică, pamfletară sau chiar „rost”, este o condiție pentru a fi parte a lumii civilizate.....

Impertinența naționalismului xenofob ucrainean...

Tiberiu
Tudor

Rada Supremă ucraineană a adoptat la 13 decembrie 2022 Legea Minorităților, în contextul solicitărilor Ucrainei de Vest (autorităților de la Kiev) de a se afilia, în regim de urgență, Uniunii Europene. Legea este profund antieuropeană; în articolele fundamentale are un conținut xenofob explicit. Ea reflectă impertinența și cinismul diplomatic al Kievului care, în ceea ce ne privește, pe de o parte promite că „după victoria noastră, vom sta la masă și vom aborda aceste probleme în mod diferit din ambele părți” (Kuleba), „Când situația va permite minoritatea română din Ucraina va avea parte de aceleași drepturi, protecție și tratament ca și minoritatea ucraineană din România” (Zelenski) și, pe de altă parte, în același timp, face un nou pas în direcția legiferării deznaționalizării românilor din Teritoriile Românești Ocupate aflate la ora actuală în componența Republicii Ucraina.

Ministerul Afacerilor Externe al României a reacționat de data aceasta mai ferm, în mod public și fără reticențele obișnuite, formulându-și organizat obiecțiile. Punctul nevralgic este abordat într-o formulare diplomatic corectă:

„În timp ce Opinia Comisiei de la Veneția nr. 960/2019 formulată asupra Legii ucrainene privind funcționarea limbii de stat este critică sub aspectul reglementărilor privind folosirea limbii oficiale în educație, Comisia de la Veneția raportându-se la criticile formulate anterior în contextul evaluării art. 7 din Legea educației, articolul din legea minorităților naționale dedicat educației face trimitere la dispozițiile Legii educației, deci preocupările părții române din perspectiva dreptului la educație nu sunt satisfăcute”.

Să explicităm. Legea Minorităților — Articolul 11. Dreptul la educație.

„1. Particularitățile utilizării limbilor minorităților (comunităților) naționale în procesul de învățământ sunt stabilite prin Legea Educației din Ucraina și prin legi speciale în domeniul respectiv. (...) Instituțiile de învățământ particulare, care oferă învățământ general complet în ceea ce privește studiile medii pe cheltuiala persoanelor fizice și/sau juridice, în particular cele fondate de societăți culturale naționale și de reprezentanți ai minorităților (comunităților) naționale, au dreptul să-și aleagă liber limba procesului de învățământ (cu excepția instituțiilor de învățământ care primesc fonduri publice) și sunt obligate să se asigure că elevii stăpânesc limba de stat

în conformitate cu standardele de stat”.

Punctul 1 al articolului 11 al actualei Legi a Minorităților exprimă fără echivoc faptul că învățământul în limbile minorităților se va desfășura, în continuare, așa cum a prevăzut Legea Educației din 2017 [1], adică numai la grădiniță și la școala primară: Conform (art. 7) al Legii Educației din Ucraina, pe întreg teritoriul Ucrainei învățământul nu se va mai desfășura în limbile minorităților naționale decât la nivel preșcolar (grădinițe) și primar, în paralel cu cel în ucraineană. Punctul 3 al prezentei Legi a Minorităților întărește prin precizare articolul 7 al Legii Educației. Români, singurul popor autohton din Teritoriile Românești Ocupate, nu mai pot învăța în limba română decât în licee autofinanțate.

Poporul român a mai trecut printr-o teroare culturală similară în timpul dualismului austro-ungar, când autoritățile de la Budapesta, cărora le era arondată administrarea Ardealului, dezlănțuiseră cea mai dură politică de maghiarizare. Cu diferența că era la sfârșitul secolului al XIX-lea, nu la începutul secolului XXI.

Pentru comparație, în România avem trei licee de stat cu limba de predare ucraineană, la Suceava, Sighetu Marmației și Lugoj,

conform Ordinului ministrului Educației din 2 martie 2022, cetățenii din Ucraina care se înscriu la studiile universitare din România beneficiază de finanțare gratuită de la bugetul de stat al României pentru acest an universitar și pentru următorul etc.

Actuala politică de ucrainizare — din 2017 nemascată — instituită prin Legea Educației și reconfirmată în 2022 prin articolul 11 al Legii Minorităților exprimă aceeași disperare, de data aceasta a Ucrainei (mai precis a Ucrainei de Vest, a autorităților de la Kiev), de a-și constitui, prin deznaționalizarea popoarelor autohtone și a minorităților naționale, prin ucrainizare, o identitate națională pe întreg teritoriul pe care l-a moștenit de la defuncta Uniune Sovietică.

De multă vreme jurnalistul și scriitorul Viorel Patrichi, unul dintre cei mai buni experți autentici români în problema Teritoriilor Românești de peste Prut propune denunțarea Tratatului cu Ucraina, care a fost negociat în genunchi, în 1997. „Chiar cu americanii pe cap”, spune dânsul acum.

Este vremea să ne ridicăm din genunchi. Este vremea ca MAE al României — stat suveran independent, nu teritoriu al UE, nici teritoriu NATO — să transmită Radei și președintelui Ucrainei că, dacă

Legea Educației nu este revizuită în sensul eliminării articolului 7, România denunță Tratatul din 1997, pe baza încălcării continue a articolului 13 din acest tratat [4] de către partea ucraineană. Nu există nici un risc. Este un act politic conform cu dreptul internațional și cu legislația Uniunii Europene. Avem la dispoziție acest instrument diplomatic.

Pentru comparație: veto-ul MAE maghiar a blocat convocarea Comitetului NATO — Ucraina în cadrul recentei Conferințe a miniștrilor de Externe ai țărilor NATO ținute la București. Ungaria a instituit acest blocaj în 2017 (deci imediat după promulgarea Legii Educației din Ucraina) și, conform ministrului ungar de Externe, Péter Szijjártó, blocajul rămâne în vigoare „atâta timp cât Ucraina nu redă drepturile maghiarilor din Transcarpatia”. Pentru a depăși oficial vetoul Ungariei, secretarul general al NATO, Jens Stoltenberg, a fost nevoit să organizeze o întâlnire separată a miniștrilor de Externe ai NATO cu cel al Ucrainei, Dmitro Kuleba (informală — „o cină separată”).